

Vadászati etika-etikett (Öltözködés) --- 2009. május

A vadászat az emberek fejlődésével fokozatosan a társasági élet, a szabadidő eltöltése, a szórakozás egy nemes formájává lett. Már a régi korokban is jelentős számú embertömeget mozgósítottak egy - egy vadászat alkalmával, s az öltözködésükkel már ekkor is kialakították a maguk megjelenési stílusát.

Mai korunk sokszor elhagyó szállóigéje: Vadásznapi-ünnepnap!

A vadászat, mint különleges tevékenység, megérdemli és igényli is a minden esetben alkalomhoz illő viseletet. Mint ahogy egyes szórakozóhelyekre sem léphetünk be bizonyos öltözködési szint alatt, úgy megfelelő viseletünkkel az erdő, a vad, a fegyver és elsősorban társaink számára adjuk meg a tiszteletet.

Természetesen ez nem azt jelenti, hogy akár terepen is fehér ingben, talpig gálában kell a napi teendőinket ellátni, de esetenként a közönséges utcai ruha bántó lehet. Öltözetünknek az adott alkalomhoz illően vadásziasnak kell lenni, és nem hivalkodónak.

Sajnos egy időben eléggé elterjedőben voltak a terepszínű, „kommandós” öltözékek, melyek ugyan praktikusak terepen, viszont semmiképpen se stílusosak. Ezeket azonban nem szabad azonosítanunk az egyre nagyobb körben elterjedt íjászok által használt álcaruhával. Vannak már környezetünkben is olyan országok, ahol a vadászatokon való viseletet törvényben szabályozták, s bizony az a delikvens, aki nem megfelelő öltözködésben jelenik meg, azon a napon a vadászaton nem vehet részt.

A vadászkalap viselése

A vadászatban lényeges kiegészítők a kalapok, viselésük hagyományt követ. Színben és formában az öltözék egészéhez idomulnak. A vadászkalap, vadászatokon és elegáns alkalmakkor is kedvelt viselet, melyek változatos fazonokban készülnek. Jellemzőek a zöld árnyalatai egyedi kitűzőkkel. Alapanyagukat tekintve egyszerű filcből, de drága állati szőrből vagy gyapjúból is készülhetnek.

A kalap a hideg napokat és a sportlövészetet nem számítva a vadászias vadászruhatár elmaradhatatlan része. Az egyetlen olyan ruhadarab, amely lehet zsiros vagy akár kopott, azaz patinás. A vadászkalapnak a teljesség igénye nélkül is nagy az etikettje. Reggel a vadászatra érkezéskor mindig az újonnan érkezőnek illik odamenni az ott levőkhöz, és ha kezét fognak a vadászok, akkor a bal kézzel megemelik a kalapot, jobb kézzel kezét fognak, és egymás szemébe néznek. Meg kell jegyeznünk azonban, hogy a hölgyek nem emelnek kalapot. A távolabb álló, ismeretlen vadász felé is illik megemelni a kalapot, és legalább bólintani. Szintén kalapot kell emelnünk vadásztársunk egy szép lövésére, és kalapemeléssel illik fogadni a gratulációt is. A kalapemelés a tiszteletadás jele. Le kell vennünk és kézben kell tartani a vadászkalapot a himnuszok, a vad halálát jelző kürtjelek és a Hallali alatt, illetve az elesett nagyvad előtti vagy a terítéknél történő tiszteletadásnál. A vadászat előtti reggeli eligazításon viszont nem szükséges végig levett kalappal állni.

Társas vadászaton a lóállás elfoglalásakor is egy kis kalapemeléssel jelezheti a vadász a szomszédjának, hogy megérkezett, elfoglalta a helyét, lóállását.

A vad elejtése után szokásos töretet a kalap bal oldalára kell tűzni. Amennyiben vadásztemetésen a szervezők fenyőből készült kalaptöretekről előre gondoskodtak és azt az érkező vadászoknak kiosztották, a résztvevőknek kalapjuk jobb oldalán kell a töretet viselni, amit a szertartást követően a sírhantra vagy a virágok közé kell tenni.

Vannak olyan esetek is, amikor etikátlan kalapot viselnünk. Nem illik kalapot hordani a vadászházban vagy bármely épületben. Ugyanígy nem illik kalapban autóban ülni, és autót vezetni.

Lehetne oldalakon keresztül taglalni, ízekre szedni a különböző események át, a vadászati módszereken keresztül a helyes viseletek példáját, de a legfontosabb az, hogy ne csak a természetbe, de a társadalomba, az adott kulturális környezetbe is harmonikusan bele kell simulnia. Megjelenésünkkel minden embertársuk számára – legyen vadász, vagy nem vadász - meg tudjuk adni a tiszteletet, s egyben ezzel is felhívhatjuk a figyelmet arra, hogy igenis a vadászember minden esetben büszke hivatására!

Tóth Á. Dénes